

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 260/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MGG, spol. s r. o., Kukučínova 224, Považská Bystrica, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Dušan Divko, advokát, spol. s r. o., Šoltésovej 346/1, Považská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Dušan Divko, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 Co 886/2014 zo 16. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MGG, spol. s r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. marca 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MGG, spol. s r. o., Kukučínova 224, Považská Bystrica (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva

vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 Co 886/2014 zo 16. decembra 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení žalovanej účastníkom súdneho konania pred Okresným súdom Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 158/2011 „o zrušenie vecného bremena a iné“. Okresný súd o návrhu žalobcu rozhodol rozsudkom sp. zn. 6 C 158/2011 z 3. júla 2014 tak, že určil, že vecné bremeno špecifikované vo výroku rozsudku a registrované na základe zmluvy v príslušnom katastri nehnuteľností zaniklo zo zákona. Zároveň druhým výrokom okresný súd určil, že deň zániku vecného bremena je 9. september 2010 a ďalším výrokom zaviazal sťažovateľku zaplatiť žalobcovi sumu 6 640,60 € z titulu bezdôvodného obohatenia. Sťažovateľka nesúhlasiac z uvedeným rozsudkom súdu prvého stupňa podala proti nemu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti opätovne zopakovala a predostrela svoj právny pohľad na vec prezentovaný pred všeobecnými súdmi a tvrdila, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k nepripustnému zásahu do jej označených práv z dôvodu zaujatia nesprávneho právneho názoru, že krajský súd v napadnutom rozsudku rozhodol o zániku vecného bremena spätne do minulosti, pričom sťažovateľka tvrdí, že obsahom určovacej žaloby v zmysle § 80 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov môže byť len určenie existencie alebo neexistencie právneho vzťahu alebo práva, ak je na tom naliehavý právny záujem. Sťažovateľka s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tvrdí, že obsahom určovacej žaloby nemôže byť určenie práva za dobu minulú a ani do budúcnosti. Sťažovateľka tiež tvrdí, že „*právna konštrukcia Krajského súdu Trenčín v napadnutom rozsudku je pripustením obchádzania zákona o viazanosti účastníkov konania zmluvami a to v našom prípade zmluvou, ktorá bola zavkladovaná a má vecnoprávne účinky...*“. V nadväznosti na to tvrdí, že „*od zmluvy*

o zriadení vecného bremena nebolo odstúpené a preto záver odvolacieho súdu spochybňuje celkovú ústavnú udržateľnosť a záver odvolacieho súdu vyznieva nepresvedčivo a na ujmu mňa sťažovateľa a v tom vidím porušenie môjho základného práva v zmysle čl. 46 ods. Ústavy SR a tiež čl. 20 ods. 1 Ústavy SR s tým, že Krajský súd sa nevyrovnal s mojou ochranou základného práva hmotného charakteru“. Podľa názoru sťažovateľky malo byť určené, že „právo vecného bremena ku dňu vyhlásenia rozsudku neexistuje“.

Podľa názoru sťažovateľky skutkové a právne závery uvedené v napadnutom rozsudku krajského súdu sú z ústavného hľadiska neudržateľné a majú za následok porušenie jej označených práv, preto navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo MGG, spol. s r.o., Kukučínova 224, Považská Bystrica, IČO: 00 693 928 na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, právo na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn. 17 Co 886/2014-143 zo dňa 16.12. 2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť 05.02.2016 porušené bolo.

2. Zrušuje Rozsudok Krajského súdu Trenčín 17Co 886/2014-143 zo dňa 16.12.2015.

3. MGG, spol. s r.o., Kukučínova 224, Považská Bystrica, IČO: 00 693 928 sa priznáva náhrada trov konania a právneho zastupovania vo výške 819,- €, ktorú je Krajský súd Žilina povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu vedený vo [REDAKOVANÉ] v lehote dvoch mesiacov od doručenia nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre

nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť v tejto časti nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

1. Podstatná námietka sťažovateľky spočíva v tvrdenom zásahu krajského súdu do jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého sa mal dopustiť tým, že na jej právnu argumentáciu uplatnenú v priebehu konania a v odvolaní nereagoval ústavne konformným spôsobom, keď potvrdil prvostupňový rozsudok okresného súdu. Sťažovateľka zároveň namieta aj arbitrárnosť napadnutého rozsudku krajského súdu založenú na jej názore, že jeho právne závery sú v rozpore s ňou namietanou judikatúrou a interpretácia relevantných noriem je nesprávna. Sťažovateľka nesúhlasí s výrokom napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený výrok rozsudku okresného súdu o určení zániku vecného bremena spätne k 9. septembru 2010.

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne

rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Krajský súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku uviedol:

„Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že žalobca sa nemohol určovacou žalobou domáhať určenia, že vecné bremeno zaniklo zo zákona, t. j. do minulosti, k tomuto odvolací súd uvádza, že naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva je daný najmä tam, kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu, alebo kde by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým. Odvolaciemu súdu je známe, že určovacia žaloba má predovšetkým preventívnu povahu a má za účel poskytnúť ochranu právnomu postaveniu žalobcu skôr, než dôjde k porušeniu právneho vzťahu alebo práva, a preto nie je v zásade opodstatnená tam, kde právny vzťah alebo právo už boli porušené a že teda určovacie žaloby nemajú viesť k zbytočnému rozmnožovaniu sporov, v danom prípade však dospel k záveru, že žalobcom podaná určovacia žaloba je opodstatnená, pretože je spôsobilá odstrániť stav právnej neistoty žalobcu. Bol toho názoru, že sa situácie, keď žalovaný odmietol výzvu žalobcu na ukončenie zmluvy o zriadení vecného bremena dohodou, žalobca nemôže dosiahnuť výmaz tohto vecného bremena z katastra nehnuteľností inak ako na základe súdneho rozhodnutia, pričom bol toho názoru, že v takomto prípade môže určiť zánik takéhoto práva aj do minulosti, nakoľko ním vydaný rozsudok má iba deklaratórnu povahu a iba deklaruje stav, ktorý nastal už v minulosti ex lege, keď došlo k zániku vecného bremena zo zákona v zmysle ust. § 151p ods. 2 Občianskeho zákonníka

tým, že pozemok žalovaného vôbec nezačal slúžiť účelu, pre ktorý bolo vecné bremeno zriadené...

V prejednávanej veci odvolací súd zistil, že prvostupňový súd vykonané dokazovanie vyhodnotil v zmysle zásad upravených v ust. § 132 O.s.p., pri ktorom nezistil odvolací súd logické ani faktické rozpory. Skutkové závery prvostupňového súdu, že po podpise zmluvy o zriadení vecného bremena došlo na základe objektívnej skutočnosti k takým zmenám (zmena trasy VTL prípojky), ktoré možno považovať za trvalé a ktoré mali za následok, že pozemok žalovaného vôbec nezačal slúžiť účelu, pre ktorý bolo vecné bremeno zriadené, považoval odvolací súd za správne. Stotožnil sa aj so skutkovým záverom prvostupňového súdu, že k zániku vecného bremena došlo najneskôr dňom 09.09.2010, kedy nadobudlo právoplatnosť kolaudačné rozhodnutie, ktorým bolo právoplatne rozhodnuté o umiestnení plynovej prípojky. Uplatnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. preto nepovažoval za opodstatnený.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) je daný v prípade mylnej aplikácie právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

V prejednávanej veci prvostupňový súd použil správne ust. § 151p ods. 2 a § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom správne za právny dôvod bezdôvodného obohatenia považoval majetkový prospech žalovaného získaný plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Tvrdenie žalovaného o tom, že nedošlo k bezdôvodnému obohateniu, pretože odplata za vecné bremeno bola dohodnutá zmluvou o zriadení vecného bremena, ktorá nebola zrušená, odvolací súd nemohol akceptovať, pretože ak nastala skutočnosť, ktorá mala za následok zánik vecného bremena ex lege, toto zaniklo bez ohľadu na platnosť zmluvy a tak následne ex lege zanikol aj nárok žalovaného na zaplatenie akejkoľvek zmluvnej odplaty, za ktorú bola táto dohodnutá, pretože sa jednalo o vzájomné protiplnenia. Pokiaľ teda žalovaný prijímal protiplnenie za zriadené vecné bremeno, hoci toto ex lege zaniklo, prijímal majetkový prospech z právneho dôvodu, ktorý odpadol, a preto je povinný ho v zmysle ust § 456 Občianskeho zákonníka žalobcovi vydať. Keďže žalovaný získal takýmto spôsobom za obdobie od 09.09.2010 do 31.01.2013 sumu 6.878,59 eur a žalobca

v žalobe žiadal, aby mu bola vydaná len suma 6.640,60 eur, výrok prvostupňového súdu o zaplatení bezdôvodného obohatenia vo výške 6.640,60 eur bol potom správny.“

Predmetné rozhodnutie krajského súdu (nadväzujúce na právny názor okresného súdu) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa v tomto ohľade stotožňuje s krajským súdom prezentovaným právnym názorom, podľa ktorého v okolnostiach posudzovanej veci bolo možné určiť zánik vecného bremena spätne, pretože ide o výrok deklaratórnej povahy, a zároveň tým bola odstránená právna neistota žalobcu, keďže sťažovateľka odmietla výzvu žalobcu na ukončenie zmluvy o zriadení vecného bremena, čím bol založený aj naliehavý právny záujem na takomto určení súdom, pretože v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaného pod č. 10/2003 sp. zn. 2 Obo 222/2001 z 5. apríla 2002 „Platné odstúpenie od zmluvy o prevode nehnuteľnosti (v posudzovanom prípade ide zmluvu o zriadení vecného bremena, ktorá má rovnaký vecnoprávny charakter ako zmluva o prevode nehnuteľnosti, pozn.) v zmysle ustanovenia § 48 ods. 1 OZ má za následok zánik len záväzkovoprávneho vzťahu, ktorý takouto zmluvou vznikol, a nie tiež zánik vecného práva, ktoré vzniklo vkladom do katastra nehnuteľností po príslušnom konaní a rozhodnutí správneho orgánu. Preto odstúpenie od kúpnej zmluvy predávajúcim nie je samo osebe

dôvodom na obnovenie jeho vlastníckeho práva k prevádzaným nehnuteľnostiam v katastri nehnuteľností. Konštitutívne (právo tvorné) účinky vkladu do katastra nehnuteľností môžu byť odstránené buď tak, že bude pre predávajúceho jeho vlastnícke právo spätne vložené do katastra nehnuteľností na základe dohody účastníkov podľa § 28 a nasl. zákona č. 162/1995 Z. z. alebo záznamom podľa § 34 a nasl. citovaného zákona na základe rozsudku súdu vydaného v konaní o žalobe požadujúcej určenie vlastníckeho práva [§ 80 písm. c) OSP].“

Tým je daná aj odpoveď na námietky sťažovateľky, prečo nebolo možné inak ako súdnym rozhodnutím deklarovať zánik vecného bremena *ex lege*.

V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že určenie momentu zániku vecného bremena bolo podstatné aj pre určenie rozsahu bezdôvodného obohatenia a bolo možné ho pojať do výroku určovacej žaloby aj z toho dôvodu, že právny stav bol od určenia momentu zániku nedotknutý, teda bezo zmeny, preto v okolnostiach prípadu nešlo ani o tzv. akademický výrok.

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd konštatuje, že nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľka uviedla vo svojej sťažnosti, žiaden taký dôvod, ktorý by mohol spochybniť

právne závery krajského súdu. Je to tak z toho dôvodu, že po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla vo svojej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy tak, ako to tvrdila sťažovateľka vo svojej sťažnosti. V napadnutom rozhodnutí krajský súd zohľadnil všetky jeho zákonné náležitosti a tieto pri jeho tvorbe aj prakticky aplikoval.

2. Sťažovateľka ďalej namietala aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a porušenie práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že krajský súd sa riadne zaoberal námietkami sťažovateľky a ústavne konformným spôsobom vysvetlil, prečo považoval návrh za dôvodný, preto v okolnostiach prípadu interpretácia a aplikácia na vec vzťahujúcich sa noriem sledovala ich zmysel a účel. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu je možné určiť moment zániku vecného bremena aj do minulosti. Tento právny záver však podľa názoru ústavného súdu nemá spojitosť s označenými právami hmotnoprávneho charakteru. Rozhodujúce skutočnosti prípadu svedčia o tom, že odplata za zriadené vecné bremeno po jeho zániku za zákona bolo bezdôvodným obohatením na strane sťažovateľky, pretože dôvod na zriadenie vecného bremena odpadol v dôsledku realizácie líniovej stavby tak, že nijakým spôsobom nezasahovala do práv sťažovateľky. Závery krajského súdu považuje ústavný súd v spojení s rozhodujúcimi skutočnosťami za dostačujúce pre konštatovanie, že neexistuje relevantná súvislosť medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu na jednej strane a napadnutým rozsudkom krajského súdu na strane druhej.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľky. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne

napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky (na zrušenie rozsudku krajského súdu a priznanie náhrady trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2016